

(Bajer) udenfor Udvalget, da vil jeg med Hensyn dertil bemærke, at det ikke er min Hensigt idag i Anledning af denne Sag at indlade mig paa en Diskussion angaaende Spørgsmaalet om den gifte Kvindes formueretlige Stilling, men jeg skal indskrænke mig til at udtale, at jeg ikke kan have Noget imod, at det omtalte Andragende henvises til Ministeriets Overveelse, forsaavidt som hele denne Kreds af Spørgsmaal baade her og ogsaa fremdeles vil være en af de Gjenstande, hvormed jeg vil sysselsætte mig. Jeg tror, det kan jeg foreløbig bemærke, at en saadan isoleret Bestemmelse som denne neppe vil egne sig til at gøres til Lov, men derimod har jeg ikke Noget at erindre imod, at denne enkelte Løse ogsaa i Forbindelse med Lovgivningen paa dette Omraade anbefales til fornyet Overveelse. Naturligvis er det ikke min Mening dermed at forpligte mig til i en noget nærmere Fremtid at fremkomme med et Lovforslag angaaende dette vigtige Emne, men min Mening er kun den, at min Opmærksomhed skal være rettet paa dette Spørgsmaal fremdeles, ligesom den i Virkeligheden hidtil har været rettet derpaa.

S. C. Steffensen: Jeg har ikke kunnet være med til at foreslaa Andragendet fra Veterinærelev Lars Christensen om Bistand til Erhvervelse af en Bevilling, hvorved der hjemles ham Ret til at praktisere som Dyrlæge, henviset til vedkommende Minister. Jeg er nemlig for det Første meget i Tvivl, om der overhovedet loelig kan gives en saadan Bevilling. Jeg veed ikke, om det, før Grundloven af 5te Juni 1849 udfom, har været Brug at give saadanne Uexaminerede Bevilling til ganske i Almindelighed at være Dyrlæge, men i ethvert Fald forekommer det mig, at Loven om smitsomme Sygdomme blandt Husdyrene af 29de December 1857 maa medføre, at der nu ikke kan gives en Bevilling, der strækker sig til ogsaa at behandle smitsomme Sygdomme, og dermed vil det altsaa være givet, at en Bevilling som den ansøgte ikke kan meddeles. Jeg maa da ogsaa sige, at det forekommer mig, at der staar altfor store Interesser paa Spil til, at man med Hensyn til Behandlingen af smitsomme Sygdomme skulde kunne overlade den til Uexaminerede, og fremdeles skal jeg tilføje, at naar vi i det Hele fordre uexaminerede Dyrlæger og paalægge dem visse Byrder og Forpligtelser overfor det Offentlige, som der ganske vist gives Vederslag for, men et Vederslag, der neppe kan siges at være fuldstændigt, saa synes der ogsaa at være god Grund til, at vi værne om den meget begrænsede Eneret, som er tilstaaet dem med Hensyn til Behandlingen af Sygdomme blandt Kreaturer. Det er af disse Grunde, jeg ikke har kunnet være med til at foreslaa, at dette Andragende henvises til vedkommende Minister, der jo ikke er Justitsministeren, men skulde være Indenrigsministeren.

Sagd: Af en Feiltagelse findes mit Navn ikke blandt de Udvalgsmedlemmer, som have været med til at gjøre Indstillingen under Nr. 1, som jeg fuldstændig tiltræder. Jeg maa kun overfor den sidste ærede Læser bemærke, at det Spørgsmaal, om det laader sig vel forene med de for Dyrlægevæsenets Ordning gjældende Bestemmelser at meddele saadanne Bevillinger, saavel som det Spørgsmaal, om det overhovedet vil være billigt mod de uexaminerede Dyrlæger at give Bevillinger til uexaminerede af den Art, er for mig dog, naar Alt kommer til Alt, fuldstændig underordnet ligeoverfor det store Spørgsmaal, om den Opgave, som i det Hele taget paahviler Dyrlægerne, kan løses paa en tilfredsstillende Maade under de hidtil bestaaende Forhold, og det paastaar jeg, saa langt fra er Tilfældet, at der paa alle Omraader af Landvæsenet næsten stedse savnes den saakaldte Hjælp, som i Reglen behøves. Paa mange Egne, og navnlig paa de svagt befolkede Egne har jo Landbefolkningen 4—6 Mil til deres Dyrlæge. Jeg skal se bort fra den store Befolknings, som Befordringen af Dyrlægen frem og tilbage paa en saadan Wei udgjør i Forening med det ham tilkommende Honorar, men hvad der desto værre næsten altid er Tilfældet, og hvad jeg gennem en temmelig lang Praxis har fundet stadfæstet utallige Gange, er, at, fordi Dyrlægen har saa store Kredse og kun kan være et Sted ad Gangen, kan man næsten aldrig faae ham i det Dieblis, der trænges til ham. De fleste Tilfælde, hvorunder man søger Dyrlæge, er jo ved akute, heftige Sygdomsansald, hvor det gjælder om at fjerne dieblislig Hjælp og hvor, selv naar Dyrlægen er hjemme, kan ofte ikke kan naae at komme tilstede, forinden den Krisis, hvortil hans Hjælp behøves, er forbi, og ofte med dødelig Udgang, Men, som sagt, naar han skal overfare et saa stort Distrikt, hvor man samtidig kan have Brug for hans Nærværelse paa mange Steder, ligger det i Sagens Natur, at medens han er det ene Sted, maa man forgyveres vente paa ham alle andre Steder. Følgen deraf er, at man, som sagt, med den af Staten anordnede Dyrlæges Hjælp er meget flet hjulpen mange Steder paa Landet. Jeg vil ikke tale om, at den i mange Tilfælde, hvor det dog i Virkeligheden ikke gjælder saadanne store Farer, heller ikke er tilstede i tilstrækkelig Grad, men tværtimod i en altfor utilstrækkelig Grad. Jeg vil f. Ex. tage Kreaturafskning. Det er jo en bekendt Sag, at de fleste Landmænd, naar de tage deres Kreaturer ind om Østeraaret, gjerne hurtigt muligt ville have dem væksted. Jeg kan indenfor min egen Erfaring konstatere, at man har rekvireret en Dyrlæge i Oktober Maaned og endnu ikke i Februar Maaned naaet at faae ham, fordi der kun var een Dyrlæge i et Distrikt, der var saa stort, at han i Februar Maaned endnu ikke havde været Distriktet rundt; men saa forekommer det mig at være urimeligt til den yderste Grænsen at